

УГОЛОВНОЕ ПРАВО, УГОЛОВНО-ИСПОЛНИТЕЛЬНОЕ ПРАВО

УДК 343.288

НЕЗАКІНЧЕНИЙ ЗЛОЧИН ЯК ПЕРЕДУМОВА ВСТАНОВЛЕННЯ СПЕЦІАЛЬНОЇ ЗАСАДИ ПРИЗНАЧЕННЯ ПОКАРАННЯ

Дмитро ПОПІЙ,

аспірант кафедри кримінально-правових дисциплін
Харківського національного педагогічного університету імені Г.С. Сковороди

АНОТАЦІЯ

У статті досліджено поняття та зміст незакінченого злочину. Здійснюється аналіз юридичної літератури щодо предмета дослідження. Проводиться аналіз взаємовідношення незакінченого злочину та стадій вчинення злочину. Встановлено, що вчинення незакінченого злочину, тобто припинення його на стадії готування та замаху, значно знижує його суспільну небезпечність і зумовлює застосування спеціальної засади призначення покарання. Визначено, що вчинення незакінченого злочину є передумовою для застосування спеціальної засади призначення покарання. Констатовано відсутність визначення чіткої залежності між стадією, на якій припинено злочин, і кратністю призначення покарання.

Ключові слова: покарання, загальні засади призначення покарання, спеціальні засади призначення покарання, незакінчений злочин, стадії вчинення злочину.

INFLUENCING CRIMES AS A PRELIMINARY INITIATING THE SPECIAL PURPOSE OF PUNISHMENT

Dmytro POPII,

Postgraduate Student at the Department of Criminal-Legal Disciplines
of Kharkiv National Pedagogical University named after G.S. Skovoroda

SUMMARY

The article deals with the concept and content of pending crime. An analysis of legal literature on the subject of research is underway. An analysis of the relationship between the pending crime and the stages of the crime is conducted. It was established that the commission of an unfinished crime, that is, its termination at the stage of cooking and assassination, greatly reduces its social danger and causes it when applying the special principle of the punishment. It is determined that committing an unfinished crime is a prerequisite for the application of the special principle of the imposition of a punishment. It was stated that there was no clear definition of the relationship between the stage at which the crime was stopped and the frequency of punishment.

Key words: punishment, general principles of punishment, special principles of punishment, unfinished crime, stages of committing a crime.

Постановка проблеми. Нині у сучасному кримінальному праві спостерігається значне зростання уваги до дослідження інституту незакінченого злочину. Вчення про незакінчену злочинну діяльність включає в себе сукупність складних проблем теорії кримінального права, законодавства та правозастосовної діяльності, але значна кількість теоретичних і практичних питань у цій галузі віддалені від оптимального вирішення [5, с. 102]. Одним із таких питань є визначення поняття незакінченого злочину, його змісту, співвідношення зі стадіями вчинення злочину та призначення покарання за його вчинення. Під час призначення покарання за незакінчений злочин, поряд із загальними засадами призначення покарання, використовуються і засади спеціальні, які залежать від особливостей вчиненого злочину або особи злочинця. У разі призначення покарання за незакінчений злочин наявність спеціальної засади призначення покарання зумовлюється специфікою незакінченого злочину та його «обмеженою», порівняно зі злочином закінченим, суспільною небезпечністю. Вчинення незакінченого злочину є передумовою застосування спеціальної засади

призначення покарання із характерною для неї «кратністю» розміру покарання щодо закінченого злочину. Визначення змісту й обсягу поняття незакінченого злочину дозволить обґрунтувати встановлення спеціальної засади призначення покарання за незакінчений злочин.

Актуальність теми дослідження. У сучасній правовій літературі України та інших країн питанню дослідження інституту призначення покарання присвячено достатню кількість робіт. Багато досліджень також присвячено стадіям вчинення злочину і незакінченому злочину зокрема. Але незакінчений злочин як передумова для встановлення спеціальної засади призначення покарання, що визначає кратність призначення покарання за незакінчений злочин, не була предметом самостійного, в т. ч. монографічного дослідження. Саме тому вважаємо, що окреслення у пропонуваній статті незакінченого злочину як передумови встановлення спеціальної засади призначення покарання видається актуальним.

Стан дослідження. Проблема призначення покарання за незакінчений злочин опікувалася значна кількість

вчених-криміналістів. Так, вказана тематика досліджувалася у роботах таких пошуковців, як: В.С. Ворона, М.І. Колос, І.С. Тишкевич, А.В. Горностаї, О.О. Дудоров, О.В. Євдокімова, Ю.А. Пономаренко, М.П. Редін, В.П. Тикий, В.І. Тютюгін, Ю.В. Шинкарьов та ін. Незважаючи на це, багато питань досі не отримало власної відповіді і вимагає подальшої наукової розвідки. Це стосується й обраної теми наукової статті.

Метою і задачею статті є окреслення змісту й обсягу поняття незакінченого злочину як передумови застосування спеціальної засади призначення покарання.

Виклад основного матеріалу. У сучасній правовій літературі визначається, що порядок призначення кримінального покарання врегульований інститутом Загальних засад призначення покарання. Сучасне українське законодавство про кримінальну відповідальність не передбачає поняття вказаних засад, визначаючи виключно їх перелік у ст. 65 Кримінального кодексу України (далі – КК України). Поняття засад призначення покарання існує виключно на теоретичному рівні. Саме тому в сучасній правовій літературі щодо зазначеного інституту не відсутні наукові суперечки [16, с. 112]. Так, В.В. Полтавець розуміє їх як передбачену у чинному законі про кримінальну відповідальність систему загальних правил, що ґрунтуються на принципах призначення покарання і є обов'язковими для суду в кожному випадку призначення покарання [8, с. 85]. Як ми бачимо із визначення, Загальні засади застосовуються у всіх без винятку випадках призначення покарання. Спеціальні ж засади визначають окремі правила, які доповнюють засади загальні і встановлені у зв'язку з певними обставинами, що зумовлюють особливий підхід до визначення виду та розміру покарання в особливих, окремо визначених законом випадках. Автор, думка якого вже наводилася, пропонує достатньо аргументоване визначення засад спеціальних – правила, які є обов'язковими для індивідуалізації покарання винному з урахуванням специфіки вчиненого злочину й особливостей суб'єкта злочину [7, с. 244].

До таких засад В.В. Полтавець відносить: правила призначення покарання особі, яку визнано судом обмежено осудною (ч. 2 ст. 20 КК України); правила призначення покарання особі, яка вчинила злочин під час виконання спеціального завдання з попередження або розкриття злочинної діяльності організованої групи чи злочинної організації (ч. 3 ст. 43 КК України); правила призначення покарання за незакінчений злочин і злочин, вчинений у співучасті (ст. 68 КК України); правила призначення покарання за сукупністю злочинів (ст. 70 КК України) і сукупністю вироків (ст. 71 КК України); правила призначення покарання неповнолітнім (ст. 103 КК України) [9, с. 17]. Здійснюючи класифікацію спеціальних засад, А.М. Яценко вважає, що спеціальні засади призначення покарання можуть бути поділені на чотири групи: 1) правила, згідно з якими обмежується максимальний строк або розмір найбільш суворого покарання, передбаченого відповідною санкцією статті (санкції частини статті) Особливої частини КК (ч. 3 ст. 43, ч. 2 і 3 ст. 68, ст. 69-1, ч. 3 ст. 102 КК України); 2) правила призначення узгодженого або більш м'якого покарання, ніж це передбачено відповідною санкцією статті (санкцією частини статті) Особливої частини КК (ч. 5 ст. 65, ст. 69 КК України); 3) правила призначення більш суворого покарання, ніж передбачено санкцією статті (санкцією частини статті) Особливої частини КК або більш суворого покарання, ніж максимально можливого для відповідного виду покарання, передбаченого у Загальній частині КК (ч. 2 ст. 53, ст. 70 і 71 КК України); 4) правила заміни не відбутої частини покарання на більш м'яке або заміни покарання на більш суворе та пом'якшення покарання (ст. 82, ч. 5 ст. 53, ч. 3 ст. 74 КК України тощо) [18, с. 134].

Таким чином, передбачене чинним КК України правило призначення покарання за незакінчений злочин належить до спеціальних засад призначення покарання, що обмежують максимальний строк чи розмір покарання, яке може бути застосовано за санкцією відповідної статті Особливої частини КК України.

Згідно зі ст. 68 КК України, передумовою призначення покарання, що кратне до загальновстановленого, є вчинення особою готування або замаху на злочин. Назва ст. 68 КК виглядає таким чином: «Призначення покарання за незакінчений злочин та за злочин, вчинений у співучасті». Обов'язковому встановленню підлягає поняття «незакінчений злочин» та його співвідношення із такими стадіями вчинення злочину, як «готування» та «замах».

Інститут незакінченої злочинної діяльності відомий національному кримінальному праву достатньо тривалий час. Окремі засади призначення покарання за незакінчений злочин почали з'являтися у часи чинності Руської правди, яка розглядала замах на життя у ракурсі окремо караного злочинного діяння [3].

У сучасному законодавстві про кримінальну відповідальність нормативне регулювання змісту інституту незакінченого злочину здійснюється у Розділі III Загальної частини КК України, який має назву «Злочин, його види та стадії». У цьому розділі визначено поняття злочину, представлено класифікацію злочинів, виділено поняття закінченого та незакінченого злочину, окреслено поняття готування та замаху на злочин, визначено засади кримінальної відповідальності за незакінчений злочин і добровільної відмови у разі незакінченого злочину.

У сучасній кримінально-правовій літературі незакінчений злочин частіше за все розглядається в межах вчення про стадії вчинення злочину і нерідко отожднюється з ними [12, с. 128–131]. Окремими вченими така позиція піддається критиці. Г.В. Назаренко вважає, що тлумачення незакінчених злочинів у якості стадій вчинення злочину має низку недоліків і вад, а саме: велика кількість умисних злочинів не проходять ніяких стадій; виділення стадій у закінченому злочині не має кримінально-правового значення, оскільки злочин кваліфікується на загальних підставах без відсилки на відповідну статтю Загальної частини КК; закінчений злочин не може розглядатися як стадія, оскільки він є вже закінченим. Готування до злочину і замах на злочин є видами перерваної злочинної діяльності, і як такі не можуть бути стадіями або етапами розвитку злочину [6, с. 117]. Інші вчені зазначають, що є безпідставною відмова від традиційного вчення про стадії вчинення злочину, оскільки багаторічні теоретичні розробки цього інституту грають важливу роль у кваліфікації незакінчених злочинів і застосуванні норм про добровільну відмову. Вважається, що сьогодні питання про поняття незакінченого злочину є не стільки сутнісним, скільки питанням про терміни [5, с. 109, 111].

Слід зазначити, що нині не напрацьовано єдиної глибокої теоретичної дефініції незакінченого злочину в кримінально-правовій доктрині, що зумовлено, як вважається, традиційним розумінням готування і замаху як стадій вчинення злочину [5, с. 103]. Такий підхід і знайшов вираження на сторінках чинного КК України, де у ч. 2 ст. 13 зазначається, що незакінченим злочином є готування до злочину та замах на злочин. Таким чином, законодавець нерозривно об'єднує поняття незакінченого злочину зі стадіями вчинення злочину.

Законодавець, використовуючи у назві розділу поняття «стадій», у змісті оперує поняттями «закінчений злочин» та «незакінчений злочин», не даючи їм розгорнутого нормативного визначення (це відбувається у відповідних частинах ст. 14 та 15 КК України). Тобто, зміст поняття «незакін-

чений злочин» обмежується стадіями готування та замаху. Така позиція, з огляду на історію розвитку цього правового інституту, не завжди мала такий вигляд. Протягом певного часу як законодавцем, так і вченими-теоретиками до стадій вчинення злочину і до поняття незакінченого злочину включалися й інші прояви, а саме: а) виникнення умислу; б) виявлення умислу [2, с. 15–16].

Поняття «стадії вчинення злочину» поряд з іншими його найменуваннями – «етапи здійснення злочину», «ступені розвитку злочинної діяльності» – досить широко використовувалося в працях вчених-криміналістів. Традиційно в наукових дослідженнях незакінчена злочинна діяльність пов'язувалася зі стадіями вчинення злочину й у більшості випадків отожднювалася із готуванням до злочину, замахом на його вчинення і закінченим злочином, хоча існували й інші думки [17, с. 362].

Окремі вчені зазначають, що «у кримінально-правовій теорії протягом усієї історії її існування не було єдиної думки ні щодо визначення поняття «стадії злочину» і його співвідношення із поняттям «види незакінченого злочину», ні щодо поняття готування та замаху на злочин та необхідності криміналізації різних їх видів» [1, с. 100].

Так, у радянському кримінальному праві незакінчений злочин розглядався в межах вчення про стадії вчинення злочину (стадіях попередньої злочинної діяльності), причому єдності поглядів щодо поняття та змісту стадій, а також їх кількості, не було. У цілому можна відзначити, що стадії вчинення злочину пов'язувалися з виникненням умислу, його виявленням, приготуванням до злочину і закінченим злочином [5, с. 103].

Однією з перших ідей про необхідність відокремлення стадій вчинення злочину та незакінченого злочину вказала видатна вчений-теоретик кримінального права Н.Ф. Кузнецова. На її думку, стадією умисного злочину є діяння, направлене на спричинення злочинного результату, що складає необхідний ступінь розвитку злочинної діяльності. Для відповідальності за готування та замах, окрім встановлення того, що особа, розпочавши злочин, досягла певної стадії його розвитку, суду слід констатувати, що злочинний результат не настав із причин, що не залежать від волі винного. А тому необхідно виділяти стадії розвитку злочинної діяльності (вчинення готувальних дій і виконання злочину) і види незакінченого злочину (готування до злочину і замах на злочин) [4, с. 41].

На думку М.Д. Дякура, поняття «стадій вчинення злочину» і «незакінченого злочину» також підлягають окремому теоретичному відмежуванню й осмисленню. Автор зазначає, що КК України визнає злочинними та караними три стадії вчинення злочину: 1) «готування до злочину (ст. 14 КК); 2) замах на злочин (ст. 15 КК); 3) закінчений злочин (ч. 1 ст. 13 КК). Перші дві стадії – готування до злочину та замах на злочин – мають назву «незакінчений злочин» і є його видами. Тому для усунення розбіжностей із приводу тлумачення понять «стадії вчинення злочину» та «незакінчений злочин» автор пропонує внести зміни до ч. 2 ст. 13 КК України і викласти її в такій редакції: «Незакінченим злочином визнаються стадії готування до злочину та замаху на злочин» [1, с. 100]. Такої ж ідеї дотримується й А.А. Комаров, стверджуючи, що змішувати стадії злочину із видами незакінченого злочину не слід. Стадії, як процес, що розгортається у часі, існує у будь-якому злочині, навіть у необережному. Але ні приготування, ні замаху на такі злочини об'єктивно бути не може. Автор вважає, що готуванням і замахом на злочин слід іменувати кримінально-правову оцінку частини вчиненого, за що і настає відповідальність [3].

Л.З. Тадевосян також вважає, що готування до злочину та замах на злочин є видами перерваної злочинної діяль-

ності і як такі не можуть бути стадіями вчинення злочину. Оскільки законодавець не дає нормативного визначення стадій вчинення злочину, немає ніяких «законних» підстав розглядати незакінчені злочини – готування та замах – як стадії злочину. Авторка пропонує теоретичне визначення незакінченого злочину – це вчинене із прямим умислом діяння (дія чи бездіяльність), направлене на умисне створення умов для вчинення злочину або безпосередньо направлене на вчинення злочину, передбаченого КК, якщо воно не було доведене до кінця із причин, що не залежать від волі особи [13, с. 13].

І.С. Тишкевич у якості поняття незакінченого злочину пропонував таку дефініцію: це умисна суспільно небезпечна діяльність винного, яка містить у собі лише частину ознак складу злочину внаслідок неповного розвитку його об'єктивної сторони [15, с. 27].

М.П. Редін пропонує вважати злочин незакінченим, якщо в діяльності особи, направленої на реалізацію злочинного наміру, містяться всі ознаки складу готування до злочину, неповного або повного замаху на злочин, передбачені особливою частиною КК [10, с. 65; 11, с. 430].

С.Ф. Милуков, Т.Н. Дронова зазначають, що незакінчений злочин – це умисне суспільно небезпечне і кримінально-протиправне діяння, що не доведене до кінця з причин, які не залежать від волі особи [5, с. 111].

Таким чином, встановлення і теоретичне осмислення поняття та змісту незакінченого злочину має важливе теоретичне та практичне значення. Особливо це стосується застосування інституту призначення покарання за незакінчений злочин.

Як зазначає В.П. Тихий, «встановлення відповідальності на незакінчений злочин дозволяє припиняти злочинну діяльність на стадії готування до злочину чи замаху на злочин і тим самим попереджати завдання шкоди об'єктам, які охороняються кримінальним законом» [14, с. 128].

А.А. Комаров стверджує, що значення інституту незакінченого злочину полягає у декількох проявах: 1) відобразити в законі певну завершеність злочинного посягання; 2) відокремити карані і некарані стадії реалізації умислу; 3) обґрунтувати необхідність і міру відповідальності за вчинене з погляду суспільної небезпечності такої поведінки [3].

М.П. Редін вважає, що незакінчені злочини за своєю тяжкістю повинні взагалі належати до самостійних категорій злочинів (відповідно до їх знижених санкцій) із усіма пом'якшувальними наслідками, що звідси виходять [11, с. 432].

Критерієм відмежування закінченого злочину від незакінченого є опис об'єктивної сторони в диспозиції статті КК. Момент закінчення злочину є різним залежно від конструкції складу злочину, від опису ознак злочинного діяння в законі. Порівняно з закінченим злочином, незакінчений злочин за характером вчинених дій і моментом їх припинення має особливості і відмінності, а в силу цього – й особливості відповідальності.

У незакінченому злочині (готуванні до злочину і замаху на злочин) умисел винного з причин, що не залежать від його волі, повністю не реалізований, об'єктивна сторона повною мірою не виконана, шкода об'єкту не спричинена, оскільки злочинна діяльність припиняється поза волею і бажанням суб'єкта злочину.

Незакінчений злочин може бути вчинено як шляхом активної поведінки – дією, так і пасивної – бездіяльністю. Ці форми діяння об'єднує те, що вони спрямовані на вчинення закінченого злочину із характерним для нього спричиненням шкоди об'єкту кримінально-правової охорони.

Говорячи про форми незакінченого злочину, необхідно вказати на ступінь виконання об'єктивної сторони в кожному із них. Під час готування до злочину особа створює умови для вчинення злочину, а під час замаху на злочин вчиняє

діяння, безпосередньо спрямоване на вчинення злочину. Під час замаху створюється безпосередня небезпека спричинення шкоди об'єкту кримінально-правової охорони, оскільки діяння за умови свого природного розвитку здатне призвести до закінченого злочину. Під час готування, навпаки, існує лише опосередкована небезпека, тому що дії під час готування до злочину ніколи не можуть самі по собі привести до закінченого злочину і настання суспільно небезпечних наслідків. Із суб'єктивної сторони незакінчений злочин може бути вчинено лише з прямим умислом. Під час готування до злочину винний усвідомлює, що його діями створюються певні умови, що роблять можливим надалі доведення злочину до кінця. Але слід зазначити, що інтелектом суб'єкта повинно охоплюватися те, що діяння розвиватиметься і призведе до закінченого злочину. Під час замаху на злочин особа усвідомлює суспільно небезпечний характер свого діяння, передбачає його суспільно небезпечні наслідки і бажає доведення злочину до кінця.

Як ми бачимо, у цьому разі незакінчений злочин у сучасному законодавстві про кримінальну відповідальність входить у певний резонанс із інститутом стадій злочину. Незавершена злочинна діяльність, яка проявляється у стадіях готування та замаху, повинна корелюватися із правовою оцінкою вчиненого злочину. Викладений матеріал свідчить про неоднозначне відношення вчених до правового змісту понять «незакінчений злочин» та «стадії злочину», які одночасно оперують такими поняттями, як «готування» та «замах».

Призначаючи покарання за незакінчений злочин законодавець у ч. 2, ч. 3 ст. 68 КК України фактично визначає кратність його призначення за вчинення діянь, що не були доведені до кінця з причин, що не залежать від волі винної особи (за вчинення готування – строк або розмір покарання не повинен перевищувати половини максимального строку або розміру найбільш суворого виду покарання; за вчинення замаху – строк або розмір покарання не повинен перевищувати двох третин максимального строку або розміру найбільш суворого виду покарання).

Таким чином, законодавець поряд із закінченим злочиним вводить певну «надстадію» злочину – «незакінчений злочин», яка об'єднує у собі готування та замах, але не виділяє окремо і такої стадії, як незакінчений злочин. Незважаючи на загальновизнаність необхідності притягнення осіб за вчинення незакінченого злочину (готування та замаху) до кримінальної відповідальності, відсутня модельна ідея визначення кратності зменшення покарання під час вчинення готування або замаху. У сучасних наукових працях відсутня чітка наукова аргументація визначення розміру вказаної кратності зменшення покарання. Незрозуміло, чому саме за вчинення готування строк чи розмір не може перевищувати половини максимального строку чи розміру покарання, а за вчинення замаху – не більше двох третин.

Але слід констатувати, що, виходячи зі змісту норми закону, незакінчений злочин (у стадіях готування та замаху) є передумовою застосування спеціальної засади призначення покарання. Це пояснюється тим, що факт недоведення злочину до кінця не є загальним (більшість злочинів, за вчинення яких особа притягується до кримінальної відповідальності, є закінченими), і викликає особливу, окрему правову оцінку такого діяння. Ця оцінка, на відміну від оцінки закінченого злочину, виходить із того, що не доведений до кінця злочин є менш суспільно небезпечним та особа, яка його вчинила, можливо, володіє недостатніми злочинними навичками, що зумовило нездатність довести злочин до запланованого результату.

Висновки. Виходячи із розгляду поняття та змісту незакінченого злочину, його взаємодії з інститутом стадій вчинення злочину, можна зробити такі висновки:

1. Питання про взаємовідношення понять «незакінчений злочин» та інституту стадій вчинення злочину має здебільшого теоретичне значення.

2. Незважаючи на наукову суперечку щодо оцінки поняття та змісту незакінченого злочину та його теоретичного співвідношення зі стадіями злочину, сучасний закон про кримінальну відповідальність визначає фактично припинення злочинної діяльності на стадії готування та замаху таким, що викликає необхідність встановлення спеціальної засади призначення покарання.

3. Недоведення злочину до кінця (припинення його на стадії готування та замаху) значно знижує суспільну небезпечність діяння й особи винного і зумовлює встановлення спеціальної засади призначення покарання.

4. Вчинення незакінченого злочину є передумовою для застосування спеціальних правил (спеціальної засади) призначення покарання, що тягне за собою його кратне зменшення порівняно із закінченим злочиним.

5. У сучасній літературі не простежено моделі залежності розміру покарання залежно від стадії вчиненого злочину.

Список використаної літератури:

- Дякур М.Д. Стадії вчинення злочину і незакінчений злочин: проблеми розмежування. Науковий вісник Чернівецького університету. Правознавство. 2011. Вип. 578. С. 100–103.
- Козлов А.П. Стадии и неоконченное преступление. Вып. 1. Стадии совершения преступления: учеб. пособ. Красноярск, 1993. 182 с.
- Комаров А.А. Оконченное и неоконченное преступление: соотношение понятий, стадии преступления и их значение для квалификации преступлений. Политика, государство и право. 2015. № 1. URL: <http://politika.snauka.ru/2015/01/2234>.
- Кузнецова Н.Ф. Ответственность за приготовление к преступлению и покушение на преступление по советскому уголовному праву. М., 1958. 203 с.
- Милуков С.Ф., Дронова Т.Н. Неоконченное преступление: определение понятия и его толкование. Вестник Самарской гуманитарной академии. Серия «Право». 2008. № 1. С. 102–114.
- Назаренко Г.В. Русское уголовное право. Общая часть: Курс лекций. М., 2000. 256 с.
- Полтавець В.В. До питання про поняття та види спеціальних засад призначення покарання. Кримінальний кодекс України 2001 р.: проблеми застосування і перспективи удосконалення: матеріали міжнар. наук.-практ. конф. 7–8 квіт. 2006 р. Львів: Львів. держ. ун-т внутр. справ, 2006. Ч. 1. С. 243–245.
- Полтавець В.В. Загальні засади призначення покарання за кримінальним законодавством України: монографія. Луганськ: РВВ ЛАВС, 2005. 240 с.
- Полтавець В.В. Загальні засади призначення покарання та їх кримінально-правове значення: автореф. дис. ... канд. юрид. наук: 12.00.08. Київ, 2005. 21 с.
- Редин М.П. Преступления по степени их завершенности. М.: Юрлитинформ, 2006. 200 с.
- Редин М.П. Проблема стадий совершения преступления в научном творчестве Н.Ф. Кузнецовой и её дальнейшее разрешение. Право и политика. № 3 (159). 2013. С. 427–435.
- Современное уголовное право. Общая и Особенная части: учебник / под ред. А.В. Наумова. М., 2007. 1040 с.
- Тадевосян Л.З. Проблемы ответственности за неоконченную преступную деятельность по уголовному законодательству Республики Армения: автореф. дис. ... док. юрид. наук: 12.00.08. М., 2010. 58 с.
- Тихий В.П. Відповідальність за незакінчений злочин. Вісник Академії правових наук України. 1996. № 6. С. 128–137.
- Тишкевич И.С. Приготовление и покушение по уголовному праву. М., 1958. 260 с.

16. Шинкарьов Ю.В. Проблеми правового регулювання призначення покарання за наявності угоди про примирення або визнання вини. Збірник наукових праць Харківського педагогічного університету імені Г.С. Сковороди. Серія «Право». С. 112–118.

17. Щутяк Л.С. Поняття та ознаки замаху на злочин за кримінальним правом України. Науковий вісник Львівського державного університету внутрішніх справ. 2011. № 1 (2). С. 357–366.

18. Яценко А.М. Застосування заходів кримінально-правового характеру: монографія. Х.: ХНУВС, 2014. 349 с.

ІНФОРМАЦІЯ ПРО АВТОРА

Попій Дмитро Сергійович – аспірант третього року навчання кафедри кримінально-правових дисциплін Харківського національного педагогічного університету імені Г.С. Сковороди

INFORMATION ABOUT THE AUTHOR

Popii Dmytro Serhiiiovych – Postgraduate Student of the third year of teaching at the Department of Criminal-Law Disciplines of the Kharkiv National Pedagogical University named after G.S. Skovoroda

zvezdny_les@ukr.net

